

ره صد ساله

زهرا ابدی

آموزگار دبستان حضرت جواد الائمه (ع)، یزد

در طول چند ماه آموزش مجازی، تجربه کردم که برخی از دانش‌آموزانم که تا قبل از آن برای پاسخ‌گویی به سؤالات و حتی روان‌خوانی متن‌ها در حضور دوستانشان و در فضای کلاس اعتماد به نفس کافی نداشتند، در این مدت فایل‌های صوتی زیادی از پاسخ‌ها و روان‌خوانی خود برایم می‌فرستادند، که نشان‌دهنده‌ی پیشرفت خیلی خوب آن‌ها بود. لذا فهمیدم که این شرایط، برای این‌گونه بچه‌ها، فرصت مناسبی بود تا دور از نگاه بعضی از هم‌کلاسی‌ها و شاید آموزگار و برچسب‌هایی که قبلاً ناآعادانه به آن‌ها زده شده بود، بتوانند خود و توانایی‌هایشان را بشناسند و در محیط آرام و بدون تنش خانواده، یاد بگیرند و رشد کنند و پاسخ‌گو باشند.

از جمله موارد مهمی که در طول این مدت موجب درک بهتر من از شرایط دانش‌آموزانم و والدینشان و در ادامه پیشبرد بهتر آموزش مجازی شد، این بود که در کنار معلمی، به‌عنوان یک مادر، شاهد تمامی رفتارها و نحوه‌ی ارتباط یک کودک دبستانی و والدینش در خصوص مواجهه با آموزش مجازی بودم. همین باعث شد با تجربه‌ای بیشتر این مسیر را ادامه دهم.

در نهایت، روزهایی که گذشت، اگرچه برای آموزگاران، بچه‌ها و خانواده‌ها سختی‌ها و اضطراب‌هایی به همراه داشت، اما معتقدم همین روزها باعث شد ناخواسته در مسیری متفاوت از آموزش قدم بگذاریم؛ مسیری سرشار از رهاوردهای تازه و نوپا که هنوز راه زیادی تا بهتر شدن دارد؛ مسیری که باعث شد آموزش مجازی در کشورمان یک‌شبه ره صد ساله را ببینیم و در این خصوص، آموزگاران بتوانند توانمندی‌های خود را در عرصه‌ی آموزش مجازی باور کنند و به نمایش بگذارند.

